

Horizon.

...De zee....de zee....het was acht uur op een warme junidag, toen een klein bootje de haven uitvoer.

Meeuwen dansten aan de horizon als vonken in het vuur. De zee....de zee...met haar flitsende traagheid deed zij het bootje schommelen in de richting van de dansende vonken.

Die geur... ruiken jullie dat ook...? Die geur van zout, van vrijheid en van hout, van ruimte, leder, verleden en toekomst....die verstart in de zon, in de nacht, in het water....in de eeuwigheid...in de vluchtigheid.....

...terwijl de vonken verder dansen aan de HORIZON !

De wind van de Kathedraal.

Een pluim van rook stijgt op boven het kleine huisje op de heuvel. Het is nog vroeg.

*Binnen vermengt de geur van koffie zich met de geur van hout en van het haardvuur...
Een vogeltje aan het raam laat zich opschrikken door de geluiden van het vaatwerk uit de
keuken en vliegt in al zijn lichtheid doorheen de rookpluim die zich nu in alle richtingen
verspreidt*

“Het is tijd” mompelt de oude priester die achter zich de bekende geur nalaat.

*“Vroeg in de morgen is er altijd dat frisse, tintelende briesje, ik had me beter moeten kleden”,
zo sprak hij, als altijd, terwijl hij voortstapte in de richting van zijn kerk, zijn kathedraal, om
ze te gaan openen.*

*Het was inderdaad zijn kathedraal, want hij was hier geboren en opgegroeid...Hij draaide de
sleutel in het kleine poortje aan de achterkant en ging er met zijn rug tegen staan om wat
meer kracht te geven: “ah, die deur toch ook...”. altijd al was ze moeilijk open gegaan alsof
ze niet gestoord wilde worden op dit vroege uur, dat ze zich zelfs verzette tegen oude
bekenden.*

*Hij deed de deur weer dicht met een klap die klonk als een klok die alle beelden, schilderijen,
alle heiligen, en wellicht ook Jezus zelf uit hun slaap deed ontwaken.*

*Aangekomen achter het altaar maakte hij een onhandige maar oprechte buiging en knielde
neer op de voorste bank.*

*Daar gebeurde het iedere dag weer, dat vreemde murmelen en ritselen en ruisen, als om
ervan te getuigen dat door het openen van de achterpoort wel degelijk alles was gewekt....*

Zo begon hij in extase te bidden denkend aan dit voorrecht dat hem was gegund.

*Als puntje bij paaltje kwam zou hij ze toch nooit laten herstellen, noch de poort, noch de
ramen, door wiens kieren de wind naar binnendringt, DE WIND VAN DE KATHEDRAAL.*

Dansen in Si.

Beeld u even in, een herberg... een oude herberg helemaal in het hout waar het ook nog een beetje stinkt. Want het is daar dat een bolwangige man, die het zoveelste glas wijn aan zijn lippen zet, iets probeert uit te leggen aan de arme ober....

“Jij kent het leven toch nietwaar?!?...met zijn mooie en zijn lelijke kanten !? ...en muziek ken je toch ook nietwaar? Met zijn akkoorden in “majeur” en “mineur”?

Hij dronk nog een glas en boerde zachtjes.

“Majeur en mineur, zoals de dingen des levens, mooi en lelijk”

De ogen van de ober begonnen te rollen in hun kassen, naar zijn idee groepeerden mooie en lelijke dingen zich in rijen van drie, of in ieder geval, zo had Richard het hem toch uitgelegd, meende hij.....

“Ja, ja”, hij wist het nog goed: “akkoorden bestaan uit drie noten die boven elkaar staan en die soms mooi zijn of.....uhmmm uhmmm lelijk, ik bedoel majeur of mineur”

Maar Richard blokkeerde: het niveau van de fles was bereikt, steeds maar blijven hameren op hetzelfde akkoord:

SI - RE - FA#.....hij bleef maar herhalen SI – RE - FA#

“Mijn liefste kind, op dit akkoord kan je dansen”

En telkens opnieuw begon hij het verhaal te vertellen over een schoonheid die danste als een godin op ditzelfde akkoord.

Zij draaide sierlijk in het rond waarbij haar lange haren telkens weer met enige vertraging naar beneden kwamen, terwijl haar tere vingers bekleed waren met een fijne blanke huid, zo blank, in een geur van honing...en zoveel andere dingen....

Op die manier bediende de arme jongen zijn cliënteel, tussen blanke huid, honing en tussen alle mooie en lelijke dingen des levens... maar in gedachten was hij reeds bij Haar.

De adem van de olifant

“Het einde....” “ Het einde....” “ Maar wat is in godsnaam het einde?”.

Sinds enkele dagen hield Antonio niet meer op deze vraag te herhalen.

Antonio de Herder, zo noemde men hem, en hij vond dat een hele eer.

Zijn grootvader was al herder geweest evenals zijn vader, en hij zette het beroep verder.

82 jaar oud, droog en nerveus, geen onsje vet, een huid getaand als olijvenpasta. Op zijn gezicht had de zon diepe voren geploegd en daartussen zaten.... zijn ogen.....en die konden je veel vertellen. Groot en somber als de aarde na een na hevig onweer.

Nochtans, na het zien van die documentaire over de olifant, afgelopen maandag in het café, hield Antonio in gedachten vele twijfels over, en, vreemd genoeg, stelde hij zich een vraag, een vraag waarop hij maar geen antwoord vond!

Hij was een praktische man; hij had altijd voor alles een verklaring; als de wijnoogst ontoereikend was, maar de kwaliteit goed dan was dat de fout of de verdienste van een teveel aan zon. Als het varken te vet was, dan kwam dat, zei hij, omdat zijn vrouw maar niet ophoudt het eten te geven, het krijgt zelfs beter te eten dan ik!!!... enzovoort en zoverder

In feite, om kort te gaan, Antonio was er een van het vierkante type: $1 + 1 = 2!$ En daarmee uit!

Maar de olifant zat hem te bedonderen.

“Want de olifant, Hij kent het einde, had de man op de televisie gezegd” en ik, goede God, ik ken het niet!” zei hij tegen zichzelf terwijl zijn dieren graasden in de wei en terwijl die 2 zinnen in zijn hoofd bleven rondtollen, keek hij voortdurend om zich heen en probeerde zich daarbij de savanne voor te stellen of het oerwoud.

De adem van de olifant *tweede pagina*

“Bof” hij wist zelfs niet waar dat beest te vinden was!

Hij stelde zich roepende apen voor, brullende leeuwen, giraffen, jaguars...tot zijn aandacht werd getrokken door de golvende beweging van de staart van een van zijn koeien.

De slurf van de olifant beweegt wellicht zoals de staart van mijn koe, dacht hij bij zichzelf. “Ze moesten toch iets gemeenschappelijks hebben!” MAAR NATUURLIJK!!!... Dat is de oplossing van het raadsel: “Ze zijn van dezelfde familie!”

Ik ging naar haar toe en vroeg haar op zachte toon:

“Maria Stella” – dat was de naam van de koe, vanzelfsprekend – “Ken jij het einde?”

En hij bleef daar staan, wachtend op een antwoord, terwijl hij luisterde naar haar ademhaling.

En hij raakte er meer en meer van overtuigd dat wat hij hoorde de ademhaling was van de olifant!